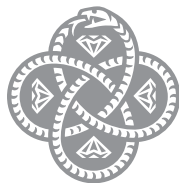

Į Ž A N G A

Dabar, kai mano knyga jau išspausdinta ir išeina į pasaulį, mane ima slėgti sunkus jausmas dėl jos netobulo stiliaus ir turinio trūkumų. Apie turinį tegaliu pasakyti tiek, kad ir nepretenduoju smulkiai aprašyti visa, ką mes veikėme ir matėme. Su mūsų kelione į Kukuanalandą* susiję daugybė dalykų, kuriuos mielai būčiau patyrinėjęs detaliau ir kuriuos tik prabėgomis paminėjau. Štai kad ir mano surinktos egzotiškos legendos apie šarvus, apsaugojusius mums gyvybes didžiajame mūšyje ties Lu, ir legendos apie Tyliuosius klonius palei stalaktitų urvo angą. Arba, pavyzdžiui, galėjau imtis aiškinti kai kuriuos, mano nuomone, vertus dėmesio kukuanų ir zulusų dialektų skirtumus.

Būtų buvę visai naudinga keletą puslapių paskirti būdingai kukuanų krašto floros ir faunos apžvalgai**.

Yra dar vienas itin įdomus dalykas, apie kurį čia užsimenama tik epizodiškai, – tai ypač puiki tos šalies karinių pajėgų organizavimo sistema, kuri, mano nuomone, yra gerokai tobulesnė už

* Autoriaus pramanytas šalies, tarsi esančios Pietų Afrikoje, pavadinimas. – Čia ir kitur vertėjos pastaba.

** Atradau 8 rūšis antilopių, kurių anksčiau visai nežinojau, ir aibę įvairių augalų, daugiausia svogūninių. – Pasakotojo Alano Kvotermeino pastaba.

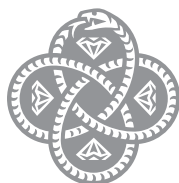
Čakos įvestąjį zulusų kraštą, juolab kad ji suteikia galimybę greičiau mobilizuoti karius ir atmeta niekam tikusį reikalavimą jiems būti nevedusiems. Ir pagaliau aš beveik nepaliečiau nei kukuanų kasdienio gyvenimo ir papročių, kurių dauguma itin keisti, nei jų sugebėjimo lydyti ir suvirinti metalus. Kaip tobulai apdorojamas metalas, galima spręsti iš jų tolų, arba sunkių svaidomųjų peilių, kurių briaunos nukaltos iš geležies, o ašmenys – iš puikaus plieno, nagingai suvirinto su geležine briauna. Pasitaręs su seru Henriu Kurčiu ir Gudu, nusprendžiau verčiau papasakoti visą istoriją paprastai ir aiškiai, o minėtus dalykus atidėti vėlesniam laikui, kol jų iš tikro prireiks. Taigi dabar aš mielai apsakysiu, ką žinau tiems, kurie domisi kelionių nuotykiiais.

Noriu atsiprašyti, kad rašau taip paprastai ir tiesmukai. Tegaliu pasiteisinti, jog esu labiau pratęs laikyti rankoje šautuvą, o ne plunksną ir negaliu pretenduoti į tą didingą polėkį ir prašmatnius posakius, kuriuos aš užtinku romanuose, nes mėgstu retkarčiais juos paskaityti. Sutinku, tie polėkiai bei prašmatnybės yra visų labai mėgstami, ir apgailestauju, kad mano apysakoje jų nėra. Antra vertus, visuomet įspūdingiausi yra paprasti dalykai, ir knygas, parašytas paprasta kalba, daug lengviau suprasti. O gal aš neturiu teisės reikšti apie tai nuomonės.

„Aštrios ieties nereikia galąsti“, – sako kukuanų patarlė, todėl drįstu tikėtis, kad teisingas pasakojimas, nors ir labai būtų keistas, nereikalingas gražių žodžių apdaro.

Alanas Kvotermeinas

P i r m a s s k y r i u s
S U T I N K U S E R A Ą H E N R I Ĳ K U R T Ĳ

Tikrai keista, kad sulaukęs tokio amžiaus – o man jau penkiasdešimt penkeri – aš imu į rankas plunksną ir pradedu rašyti apysaką. Nežinau ir pats, kokia čia bus apysaka, jeigu ją galų gale užbaigsiu. Per visą gyvenimą, kuris man atrodo toks ilgas gal dėl to, kad pradėjau dirbti dar vaikystėje, esu nemaža nuveikęs. Kai kiti vaikai sėdėjo mokykloje, aš jau prekiauvau senojoje Kolonijoje* ir taip pelniausi duoną. Visą gyvenimą praleidau prekiaudamas, medžiodamas, kariaudamas ir dirbdamas kasyklose. Ir štai tik prieš aštuonis mėnesius galiausiai prasigyvenau. Dabar mano turtas toks didžiulis, jog ir pats dar nežinau, kokia jo vertė, tačiau esu tikras, kad nepajėgčiau antrąkart iškentėti paskutinių penkiolikos ar šešiolikos mėnesių, netgi žinodamas, jog išnešiu sveiką kailį ir visą lobį. Be to, esu nedrąsus žmogus, nekenčiu prievartos, negana to, audringi nuotyčiai man įkyrėjo iki gyvo kaulo. Todėl ir stebiuosi, kad rašau šią knygą – toks darbas visai ne man. Nors aš be galo mėgstu skaityti „Senąjį Testamentą“ ir „Ingoldsbio** legendas“, apie literatūrą menkai nutuokiu.

* Turima galvoje anglų kolonija Pietų Afrikoje.

** Anglų rašytojo ir poeto R. H. Barhamo (1788–1895) slapyvardis. „Ingoldsbio legendos“ – jo eiliuotų kūrinių rinkinys.

Taigi mėginsiu paieškoti priežasčių – gal jų tikrai esama.

Pirmoji priežastis: rašyti prašė seras Henris Kurtis ir kapitonas Džonas Gudas.

Antroji: guliu Durbane, nes man skauda žaizdotą kairę koją. Nuo to laiko, kai mane aplankė nelemtas liūtas, dėl tos kojos daug vargau, o neseniai ėmiau gana smarkiai šlubuoti. Tikriausiai liūto dantyse yra nuodų; kaipgi kitaip užgijusios žaizdos galėtų atsiverti ir, įsivaizduokite, visada tuo pačiu metų laiku. Baisiai nemalonu buvo man, nušovusiam šešiasdešimt penkis liūtus, patekti į nagus šešiasdešimt šeštajam – jis perkrimto man koją kaip tabako pakelį. O aš esu tvarkingas žmogus ir nepakenčiu, kai keičiasi man įprasta įvykių tėkmė (ką jau kalbėti apie kitus nemalonumus). Bet tai tarp kitko.

Trečioji: aš noriu, kad mano sūnus Haris, kuris mokosi Londone ir ruošiasi tapti gydytoju, turėtų šiekį tokį malonumą ir bent savaitei pamirštų visokias išdaigas. Darbas ligoninėje dažnai įkyri ir prailgsta; jau vien lavonų skrodimas gali įgristi iki gyvo kaulo. O kadangi mano apysaka nuobodi tikrai nebus, tai Haris dieną kitą, kol ją skaitys, turės kuo pasidžiaugti.

Ketvirtoji ir paskutinė priežastis: šis pasakojimas bus keisčiausias iš visų, kuriuos man kada nors teko girdėti. Dar pridursiu, kad jame yra tik viena moteris – Folata, todėl jis gali pasirodyti labai neįprastas. Beje, yra dar Gagula, jeigu ji moteris, o ne piktoji dvasia. Bet ji buvo ne jaunesnė kaip šimto metų amžiaus ir vedyboms netiko, todėl jos neskaičiuoju. Šiaip ar taip, aš drąsiai galiu pareikšti, kad šioje apysakoje nėra jokių sentimentų.

Na, reikia vilkti savo jungą toliau – rašyti apysaką. Jaučiuosi gerokai įklimpęs šiame darbe, įklimpęs ligi pat ašių. Žinoma, su prastais jausmais nieko nenuveiksi, o geri vis vien ištrauks! Taigi pradėdau.

Aš, Alanas Kvotermeinas, Natalio provincijos, Durbano miesto džentelmenas, prisiekiu, kad... Taip aš pradėjau savo parodymus magistratui apie vargšų Kyvos ir Ventfogelio liūdną mirtį. Tačiau knygą šitaip pradėti netinka. Ir, be to, ar tikrai esu džentelmenas?

Ką reiškia būti džentelmenu? Tiksliai negaliu pasakyti, bet pažinojau daug negrų (šio žodžio nekenčiu ir niekad jo neminėsiu), taigi, pažinojau daug čiabuvių, kurie pasirodė esą tikri džentelmenai. Ir tu, mano Hari, perskaitęs šią apysaką, pasakysi tą pat. Bet aš mačiau ir neapsakomai turtingų, iš savo kraštų atvykusių baltųjų niekšų, kurių nepavadinsi džentelmenais.

Na o aš, nors visą gyvenimą buvau vargšas klajojantis pirklys ir medžiotojas, esu gimęs džentelmenu ir, Dievas žino, visą laiką stengiausi juo būti. Pavyko man ar ne – spręskite jūs. Prisipažįstu, man teko užmušti nemažai žmonių, bet aš niekuomet nežudydavau be reikalo ir nesu susitepęs rankų nekaltu krauju. Aš tik gindavau; juk Visagalis, suteikęs mums gyvybę, tikriausiai liepė ją saugoti. Tikiuosi, nebūsiu už tai teisiamas, kai išmuš mano paskutinė valanda. Pasaulis toks žiaurus ir klastingas, kad net mane, ramų žmogų, nuolat įpainiodavo į visokias skerdynes. Bet aš niekada nesu vogęs; tiesa, kartą nusivariau vieno kafro* galvijų bandą, o jis man taip atsilygino, jog iki šios dienos negaliu to įvykio pamiršti.

Maždaug prieš pusantų metų aš susipažinau su seru Henriu Kurčiu ir kapitonu Gudu. O buvo taip. Aš medžiojau dramblius už Bamangvatos, bet laimė mums nesišypsojo. Mums nesisekė kiekviename žingsnyje, galų gale ir aš pats smarkiai susirgau karštine. Vos pasveikęs, patraukiau į Deimantų kasyklas, pardaviau visą dramblio kaulą, kiek tik turėjau, vežimą su jaučiais, atleidau savo medžiotojus, sėdau į pašto karietą ir išvažiavau į Keiptauną. Ten išbuvau visą savaitę: apžiūrėjau viską, kas verta dėmesio, neišskirdamas nei botanikos sodo, mano nuomone, teikiančio kraštui daugiau naudos nei nauji parlamento rūmai, kurie veikiausiai bus visiškai nenaudingi. Nutaręs, kad viešbutyje iš manęs per brangiai lupa, sumaniau „Dankeldo“ laivu grįžti į Natalį. „Dankeldas“ stovėjo uoste laukdamas iš Anglijos atplaukiančio laivo „Edinburgo pilis“. Aš nusipirkau bilietą ir išėjau pasivaikščioti. Tą pačią dieną

* Juodaodžių gentis pietryčių Afrikoje.

keleiviai, plaukiantys į Natalį, persėdo iš „Edinburgo pilies“ į mūsų laivą, mes pakėlėme inkarą ir išplaukėme į jūrą.

Mano smalsumą sužadino du keleiviai. Vienas jų buvo apie trisdešimties metų vyras – tokio plačiapečio ir ilgarankio dar nebuvau matęs. Šviesiaplaukis, ryškių veido bruožų ir turėjo užsiželdinęs tankią šviesią barzdą, giliai akiduobėse slėpė didelės pilkos akys. Nebuvau matęs dailesnio žmogaus. Jis priminė man senovės daną. Nepasakyčiau, jog gerai nusimanau apie senovės danus; tiesa, vienas šių laikų danas nusuko nuo manęs dešimt svarų. Prisimenu, sykį mačiau paveikslą – jame buvo vaizduojami senovės danai ir juos aš palaikiau baltaisiais zulusais: jie gėrė iš didžiulių ragų, jiems ant pečių draikėsi ilgi plaukai. Ir aš, žiūrėdamas į tą vyriškį, stovintį prie laiptelių, pagalvojau, kad jis būtų buvęs puikus modelis tam paveikslui, jei jo plaukai būtų buvę šiek tiek ilgesni, būtų vilkėjęs grandininis šarvus, o rankose laikęs kovos kirvį ir rago taurę. Beje, įdomu tai, kad savo kilmės nepaslėpsi – vėliau sužinojau, kad seras Henris Kurtis (tokia buvo jo pavardė) tikrai turi daniško kraujo. Be to, buvo panašus į kažkokį mano pažįstamą, bet tą akimirką aš neprisiminiau, į ką konkrečiai.

Antrasis vyriškis, kalbėjęs tuo metu su seru Henriu, buvo visai kitokio gymio: nedidelio ūgio, drūtas, tamsiaplaukis. Man tuoj dingtelėjo, kad jis laivyno karininkas, nors nežinau, iš ko jūreivį galima taip greitai pažinti. Ne sykį man buvo tekę medžioti drauge su jūrininkais, ir jie, nors labai mėgdavo keiktis, būdavo šauniausi, narsiausi ir mieliausi žmonės iš visų, kuriuos esu kada nors sutikęs.

Neseniai aš klausiau, kas gi yra džentelmenas. Dabar atsakau – karališkojo laivyno karininkas yra tikras džentelmenas, nors, žinoma, ir tarp jų pasitaiko baltų varnų. Man atrodo, kad jūrų platybės nuplauna jų širdis, o viešpaties vėjai išpusto piktas mintis ir paverčia juos tikraisiais žmonėmis.

Pasirodo, aš ir vėl neklydau. Jis iš tikrųjų buvo trisdešimt vienu metų jūrų karininkas, leitenantas. Po septyniolikos metų tarnybos

Jos didenybė jam suteikė niekam nereikalingą trečiojo rango kapitono laipsnį ir jis buvo atleistas, nes aukščiau kelti nebuvo numatoma. Štai ko sulaukia žmonės, tarnaudami karalienei! Juos išmeta lauk pačiame jėgų žydėjime, kaip tik tada, kai pradeda išmanyti savo darbą, ir visai nesirūpina tų žmonių likimu. Vargu ar jie ilgai dėl to sielvartaudavo, bet aš geriau linkęs verstis medžiokle. Uždarbis taip pat menkas, bet užtat mažiau gauni per galvą. Peržiūrėjęs keleivių sąrašą, radau jo pavardę – Gudas, kapitonas Džonas Gudas. Kresnas, plačiapetis, vidutinio ūgio, tamsus, vienu žodžiu – šaunus vyras. Jis visada būdavo tvarkingai apsivilkęs, kruopščiai nusiskutęs; dešinėje akyje nešiojo monoklį, kuris atrodė tarsi įaugęs, nes neturėjo grandinėlės, ir kapitonas išsiimdavo jį tik norėdamas pavalyti. Iš pradžių aš maniau, kad jis ir miega su monokliu, bet vėliau patyriau klydęs. Eidamas gulti kapitonas įsidėdavo stiklą į kelnių kišenę kartu su dviem dirbtinių dantų tiltais; o kadangi mano dantys ne kam tikę, tai aš, gėrėdamasis jo protezais, dažnai nusizengdavau dešimtajam Dievo įsakymui. Bet aš per daug skubu.

Vos tik mes išplaukėme į jūrą, tuojau sutemo ir oras pabjuro. Nuo kranto pūtė žvarbus vėjas, ir tikrai škotiška, nuolat tirštėjanti migla tuojau nuvijo visus nuo denio. O „Dankeldas“, lengvas plokščiadugnis laivas, ėmė taip smarkiai siūbuoti, kad atrodė, tuoj apvirs. Vaikščioti buvo neįmanoma. Aš stovėjau šiltame kampelyje prie mašinų ir susidomėjęs stebėjau svambalą, lėtai siūbuojantį čia pirmyn, čia atgal ir kaskart žymintį laivo pasvirimo kampą.

– Svambalas netikęs, jis blogai užkabintas, – staiga išgirdau už nugaros ūmų balsą. Atsisukęs pamačiau jūrų karininką, tą patį, kuriuo buvau susidomėjęs jau anksčiau.

– Kodėl jūs taip manote? – paklausiau aš.

– Manau! Nėra čia ko manyti. Juk aišku, – kalbėjo jis, kai laivas vėl atsitiesė, – kad jeigu tikėtume tuo, ką dabar rodo svambalas, mums daugiau neberekėtų svirdinėti. Šit kaip! Tie prekinių laivų kapitonai visuomet pašėlusiai nerūpestingi.

Kaip tik tuo metu paskambino pietų. Mane tai labai nudžiugino, nes siaubinga yra klausytis šia tema kalbančio karališkojo laivyno karininko. Tiesa, yra dar vienas, baisesnis, dalykas – prekinio laivo kapitonas, atvirai ir bešališkai reiškiantis nuomonę apie karališkojo laivyno karininkus.

Drauge su kapitonu Gudu nuėjome į valgomąjį ir radome prie stalo jau sėdintį serą Henri Kurtį. Kapitonas Gudas atsisėdo šalia jo, o aš įsitaisiau priešais. Mudu su kapitonu tuojau įsikalbėjome apie medžioklę ir daugybę kitų dalykų. Jis daug klausinėjo, o aš atsakinėjau kaip įmanydamas. Galiausiai kapitonas ėmė kalbėti apie dramblius.

– O sere, – sušuko netoliese sėdintis žmogus, – čia tai jūs pataikėte! Niekas tiek nepapasakos apie dramblius, kiek medžiotojas Kvotermeinas.

Seras Henris, kuris iki šiol klausėsi mūsų pokalbio tylėdamas, susidomėjęs krustelėjo.

– Atleiskite, sere, – tarė jis pasilenkęs tokiu žemu ir sodriu balsu, kokio, kaip man pasirodė, ir galima buvo tikėtis iš jo galingų plaučių, – atleiskite, sere, ar tai jūs esate medžiotojas Alanas Kvotermeinas?

Patvirtinau, kad aš.

Augalotasis vyriškis nieko daugiau nebesakė, tik sumurmėjo sau į barzdą: „Tai laimė!“

Po pietų seras Henris pakvietė mane į savo kajutę parūkyti pypkės. Aš sutikau, ir jis nusivedė mus į puikią „Dankeldo“ denio kajutę. Kadaise toje vietoje buvo dvi patalpos, tačiau pertvarą bus išgriovęs seras Garnetas ar kuri kita stambi, „Dankeldu“ plaukiojusi žuvis. Taip jos niekas ir neatstatė. Kajutėje stovėjo sofa, prieš ją – nedidelis stalelis. Seras Henris pasiuntė stiuardą butelio viskio, o mes visi trys susėdė užsirūkėme.

– Pone Kvotermeinai, – tarė seras Henris Kurtis, kai stiuardas atnešė viskį ir uždegė lempą, – jei aš neklystu, užpraeitais metais

maždaug apie šį laiką jūs buvote vietovėje, vadinamoje Baman-gvata, į šiaurę nuo Transvalio.

– Taip, buvau, – atsakiau labai nustebęs, nes iš kurgi tasai džen-telmanas galėjo girdėti apie mano keliones, kurios, kiek man ži-noma, nebuvo plačiai pagarsėjusios.

– Jūs ten prekiaavote, tiesa? – įsiterpė kapitonas Gudas su bū-dingu jam staigumu.

– Prekiauvau. Aš turėjau pilną vežimą prekių ir buvau apsistojęs prie gyvenvietės tol, kol viską pardaviau.

Seras Henris sėdėjo priešais mane pintame krėsele, padėjęs ran-kas ant stalo. Jis žiūrėjo į mane, plačiai išplėtęs dideles pilkas akis, pilnas gyvo susidomėjimo.

– Ar jums teko sutikti vyriškį pavarde Nevilis?

– O taip! Prieš keliaudamas į krašto gilumą, jis praleido su manimi dvi savaites: norėjo, kad pailsėtų jo jaučiai. Prieš keletą mėnesių aš gavau laišką iš vieno advokato; jis teiravosi, kas nutiko Neviliui. Parašiau jam, ką žinojau.

– Taip, – tarė seras Henris, – man perdavė jūsų laišką. Jūs rašė-te, kad Nevilis iškeliavo iš Bamangvatos gegužės pradžioj, lydimas vežėjo, jaučių varovo ir kafro medžiotojo Džimo; jis sakėsi mėgin-sias pasiekti Iniatį, patį tolimiausią prekybos tašką Matabelelande, parduosias ten vežimą ir toliau keliausias pėsčias. Jūs rašėte, kad jis tikrai pardavė vežimą, kurį atsitiktinai matėte, šešiams mėnesiams praslinkus, pas portugalų pirklių. Pirklys sakė pirkęs vežimą Iniatyje iš baltaodžio, bet jo pavardės neprisiminė. Jo nuomone, baltasis žmogus, lydimas čiabuvio tarno, bus išėjęs į krašto gilumą medžioti.

– Taip.

Stojo tylą.

– Pone Kvotermeinau, sakykite, ar jūs žinote arba bent numa-note ką nors daugiau apie mano... apie pono Nevilio kelionę į šiaurę ir tos kelionės tikslą? – staiga paklausė seras Henris.

– Šį tą esu girdėjęs, – atsakiau ir tuoj nutilau. Nebenorėjau daugiau apie tai šnekėti.

Seras Henris ir kapitonas Gudas susižvelgė; kapitonas linktelėjo galvą.

– Pone Kvotermeinai, – tarė seras Henris, – aš papasakosiu jums vieną įvykį ir paprašysiu jūsų patarimo, o gal net pagalbos. Agentas, perdavęs man jūsų laišką, užtikrino, kad aš galiu besąlygiškai pasitikėti jumis – išmintingu, visų gerbiamu ir gerai žinomu žmogumi Natalyje.

Aš linktelėjau ir, norėdamas paslėpti savo sumišimą, išlenkiau stiklėlį viskio su vandeniu, nes esu kuklus žmogus. Seras Henris kalbėjo toliau:

– Ponas Nevilis – mano brolis.

– O! – sušukau nustebeš, ir dabar supratau, ką man priminė seras Henris. Tiesa, jo brolis buvo šiek tiek žemesnis, juodabarzdis, bet labai panašių veido bruožų. Akys buvo visai tokios pat – pilkos ir aštrios.

– Jis mano vienintelis ir jaunesnysis brolis, – pasakojo seras Henris. – Anksčiau mudu nė mėnesio nepragyvendavome vienas be kito, bet prieš penkerius metus ištiko nelaimė. Susivaidijome, kaip dažnai nutinka šeimose, ir aš, įniršio pagautas, pasielgiau su juo labai neteisingai.

Čia kapitonas Gudas energingai palinksėjo. Tuo metu laivas pakrypo taip smarkiai, jog veidrodis, kabėjęs ant dešinės sienos, atsidūrė beveik viršum mūsų galvų, o kadangi aš sėdėjau susikišęs rankas į kišenes ir žiūrėjau į viršų, tai pastebėjau, kad Gudas vis taip pat energingai linksi.

– Jūs tikriausiai žinote, – toliau kalbėjo seras Henris, – kad jei žmogus miršta nepalikęs testamentą ir neturėdamas kitos nuosavybės, tik žemę (o tai vienintelė tikra nuosavybė Anglijoje), ta žemė atitenka vyresniajam sūnui. Mūsų tėvas vis neprisiruošė surašyti testamentą. O paskui buvo vėlu. Jis ir mirė mudviem vaidijantis. Mano brolis, kuris neturėjo jokios profesijos, liko be skatiko. Aišku, mano pareiga buvo jį aprūpinti, tačiau ginčas buvo

toks aštrus, kad aš, gėda ir prisipažinti, niekuo jam nepadėjau. – Jis giliai atsiduso. – Negaliu sakyti, kad būčiau ko nors gailėjęs. Aš tik laukiau, kol jis paprašys, o jis neprašė. Atleiskite, kad varginu jus savo pasakojimu, bet juk reikia viską išaiškinti, ar ne, Gudai?

– Be abejo, be abejo, – atsakė kapitonas. – Aš tikiusi, jog misteris Kvotermeinas mokės išsaugoti paslaptį.

– Žinoma, – tariau aš, nes labai didžiuojusi savo santūrumu.

– Mano brolis, – pasakojo seras Henris, – turėjo banke kelis šimtus svarų. Niekam nieko nesakęs, jis pasiėmė tą menkutę sumą ir, prisidengęs Nevilio pavarde, išvyko į Pietų Afriką su beprotiška viltimi pralobti. Tą aš patyriau gerokai vėliau. Praėjo treji metai, bet aš nieko nesužinojau apie savo brolių, nors ne kartą jam rašiau. Manau, jis negavo mano laiškų. Laikas bėgo, o aš vis labiau nerimavau. Ir tada supratau, pone Kvotermeinai, kas yra savas kraujas.

– Tikra tiesa, – patvirtinau aš, galvodamas apie savo berniuką Harij.

– Aš supratau, pone Kvotermeinai, kad atiduočiau pusę savo turto, jei tik sužinočiau, jog Džordžas, vienintelis artimas man žmogus, yra gyvas, sveikas ir aš vėl galėsiu jį pamatyti.

– Bet jūs to nepadarėte, Kurti, – įsiterpė kapitonas Gudas, žvelgdamas serui Henriui į akis.

– Laikas bėgo, pone Kvotermeinai, o man vis labiau rūpėjo sužinoti, gyvas mano brolis ar miręs, o jei gyvas – parsivežti jį namo. Pradėjau teirautis šen bei ten ir štai gavau jūsų laišką, kuris mane truputį paguodė: juk dar taip neseniai Džordžas buvo gyvas. Bet man to nepakako. Trumpai tariant, aš nutariau pats jo ieškoti, o kapitonas Gudas teikėsi keliauti drauge su manim.

– Taip, – tarė kapitonas. – O ką gi turėjau daryti? Dėkui ponams iš mūsų admiraliteto, turiu badmiriauti iš pusės algos. Na, sere, o dabar papasakokite, ką žinote ar esate girdėjęs apie džen-telmeną, vadinamą Neviliu.